

"Кількість померлих просто перестали рахувати": вражаюча історія лікаря з Маріуполя, який переїхав на Тернопільщину (ФОТО)

11.01.2023

На Тернопільщині працює лікар-отоларинголог з Маріуполя. До початку повномасштабного вторгнення та в перший місяць гострого протистояння Олексій Мудрий працював у Маріупольській міській лікарні №4 (найближча лікарня до заводу "Азовсталь"), а зараз - у Тербовлянській міській лікарні.

Про це [розповідають](#) на Facebook-сторінці Тернопільської ОВА.

Для лікаря день 24 лютого 2022 року почався під гучні звуки вибухів у Маріуполі.

"Моя війна почалась о 5 ранку з дзвінка дружини, яка ридючи просила мене покинути місто. Виїзд був відкритий до обіду 26 лютого, тож можливість втекти була. Але сталося так, як сталося. Я, як завжди, поснідав і поїхав на роботу у своє рідне ЛОР-відділення, на найдовше в житті чергування що тривало 26 діб, – розповідає Олексій, – перший мій поранений поступив 25 лютого – молодий чоловік зі скальпованою раною лівої половини обличчя. Якби в мирному житті мені сказали, що я побачу повністю оголену половину черепа, ще й намагатимусь щось зробити з цим, я б не повірив. Чоловік вижив, але це було найлегше поранення, яке я бачив з початку повномасштабної війни. Далі постраждалих ставало все більше і більше, особливо після початку бомбардування міста. Тоді людей привозили по 30-40 за кілька годин”.

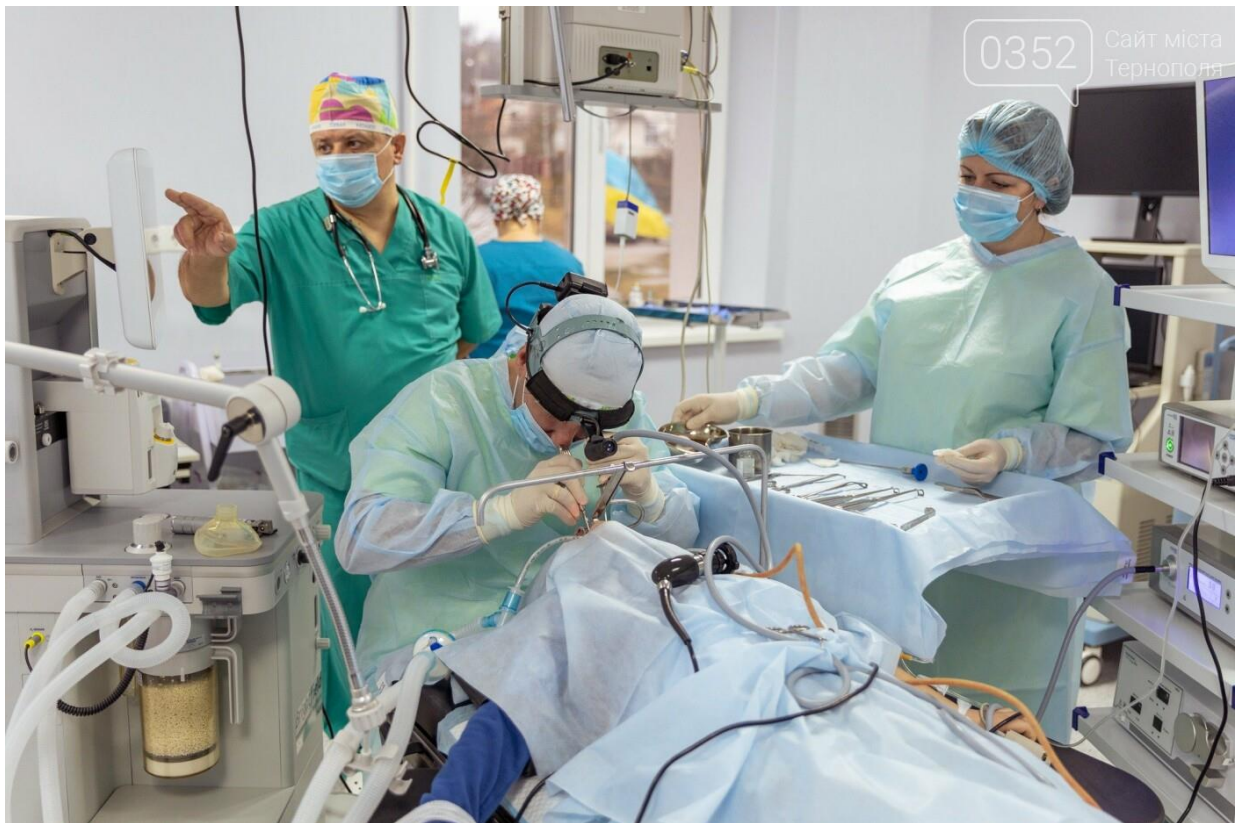

Олексій розповідає, що до перших днів березня ще було електропостачання, вода і зв'язок, але 3 березня все це зникло і півмільйонне місто занурилося в темряву. Всі медики працювали на межі можливостей. Найбільш складно було анестезіологам, травматологам і хірургам, адже до них потрапляло 90% постраждалих. “Ці люди – справжні герої”, – додає він.

Оскільки транспорт припинив роботу 5 березня, постраждалих привозили на будівельних тачанках, приносили у простиррадлах на імпровізованих ношах. Обстріли не вщухали. Місто охопила хвиля мародерства і пожеж. Відтоді в лікарню нічого не привозили. Страшенно бракувало їжі, води та дизельного палива. Їх доводилось добувати співробітникам лікарні. Пацієнтів з кожним днем ставало все більше. Загиблих складали під стіну медзакладу, адже транспортувати їх до моргу під такими обстрілами було неможливо.

“Коли кількість померлих в нашій лікарні переважила за 200, їх просто перестали рахувати. Уявіть собі лікарню з більше ніж 300 лежачими хворими й купою важко поранених. Повну антисанітарію через елементарну відсутність води, практично без їжі та знеболювальних. В таких умовах медики надавали допомогу пацієнтам, цифра яких щодня зростала”, – розповідає чоловік.

За його словами запас медикаментів, бинтів, антисептиків, закінчився ще до 20 березня. Усе це лікарям доводилося діставати в найближчих аптеках. У той час бої вже велись дуже близько до лікарні. Дирекція медзакладу вирішила усіх евакуювати. Наступного дня більша частина персоналу була вимушена виїхати з міста на власному транспорті, забравши якомога більше людей. Дорога з лівого берега була одна – вздовж заводу “Азовсталь”.

“Тільки при виїзді з Маріуполя, я зрозумів, що кількість загиблих явно перевищила 50 тис. Трупи лежали вздовж дороги, на дорозі, в згорілих машинах. Місто перетворилось на один великий цвинтар”, – згадує лікар.

Покинувши рідне місто, сім'я Мудрих знайшла прихисток на Тернопільщині. Шукаючи роботу, ми натрапили на сторінку Теремовлянської міської лікарні, де нас з дружиною тепло прийняли, закупили необхідне обладнання. Відтоді ми працюємо тут”, – розповідає лікар, вже Теремовлянської міської лікарні Олексій Мудрий

<https://www.0352.ua/news/3528563/kilkist-pomerlih-prosto-perestali-rahuvati-vrazauca-istoria-likarz-mariupola-akij-pereihav-na-ternopilsinu-foto>

«Місто перетворилося на один великий цвинтар»: на Тернопільщині працює лікар, якому вдалося вижити і виїхати з Маріуполя

13.01.2023

Олексій Мудрий, лікар-отоларинголог Тереховлянської міської лікарні. До війни та в перший місяць гострого протистояння працював у Маріупольській міській лікарні №4 (найближча лікарня до заводу “Азовсталь”).

Ранок 24 лютого 2022 року для нього, як і для кожного жителя міста Маріуполь, почався під звуки вибухів.

«Моя війна почалась о 5 ранку з дзвінка дружини, яка ридуючи просила мене покинути місто. Виїзд був відкритий до обіду 26 лютого, тож можливість втекти була. Але сталось так, як сталось. Я, як завжди, поснідав і поїхав на роботу у своє рідне ЛОР-відділення, на найдовше в житті чергування що тривало 26 діб, – розповідає Олексій, – перший мій поранений поступив 25 лютого – молодий чоловік зі скальпованою раною лівої половини обличчя. Якби в мирному житті мені сказали, що я побачу повністю оголену половину черепа, ще й намагатимусь щось зробити з цим, я б не повірив. Чоловік вижив, але це було найлегше поранення, яке я бачив з початку повномасштабної війни. Далі постраждалих ставало все більше і більше, особливо після початку бомбардування міста. Тоді людей привозили по 30-40 за кілька годин».

За словами Олексія, до перших днів березня ще було електропостачання, вода і зв'язок, але 3 березня все це зникло і півмільйонне місто занурилося в темряву. Всі медики працювали на межі можливостей. Найбільш складно було анестезіологам, травматологам і хірургам, адже до них потрапляло 90% постраждалих. *“Ці люди – справжні герої”*, – додає він.

Оскільки транспорт припинив роботу 5 березня, постраждалих привозили на будівельних тачанках, приносили у простирадлах на імпровізованих ношах. Обстріли не вщухали. Місто охопила хвиля мародерства і пожеж. Відтоді в лікарню нічого не привозили. Страшенно бракувало їжі, води та дизельного палива. Їх доводилось добувати співробітникам лікарні. Пацієнтів з кожним днем ставало все більше. Загиблих складали під стіну медзакладу, адже транспортувати їх до моргу під такими обстрілами було неможливо.

“Коли кількість померлих в нашій лікарні перевалила за 200, їх просто перестали рахувати. Уявіть собі лікарню з більше ніж 300 лежачими хворими й купою важко поранених. Повну антисанітарію через елементарну відсутність води, практично без їжі та знеболювальних. В таких умовах медики надавали допомогу пацієнтам, цифра яких щодня зростала”, – розповідає чоловік.

За його словами запас медикаментів, бинтів, антисептиків, закінчився ще до 20 березня. Усе це лікарям доводилося діставати в найближчих аптеках. У той час бої вже велись дуже близько до лікарні. Дирекція медзакладу вирішила усіх евакуювати. Наступного дня більша частина персоналу була вимушена виїхати з міста на власному транспорті, забравши якомога більше людей. Дорога з лівого берега була одна – вздовж заводу “Азовсталь”.

“Тільки при виїзді з Маріуполя, я зрозумів, що кількість загиблих явно перевищила 50 тис. Групи лежали вздовж дороги, на дорозі, в згорілих машинах. Місто перетворилось на один великий цвинтар”, – згадує лікар.

Покинувши рідне місто, сім'я Мудрих знайшла прихисток на Тернопільщині.

“Шукаючи роботу, ми натрапили на сторінку Тербовлянської міської лікарні, де нас з дружиною тепло прийняли, закупили необхідне обладнання. Відтоді ми працюємо тут”, – розповідає лікар, вже Тербовлянської міської лікарні Олексій Мудрий.

<https://www.tenews.org.ua/post/show/1673604930-misto-peretvorilosya-na-odin-velikiy-cvintar--na-ternopilschini-pracyue-likar-yakomu-vdalosya-vizhiti-i-viihati-z-mariupolya#>